

L.dz. SD-0064-0010(3)/13
Sygn. akt KSD/14/13

Decyzja Nr 14/13

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) w związku z art. 37 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001 r. Nr 5, poz. 42 z późn. zm.) po rozpatrzeniu w dniu 10 lipca 2013 r. odwołania OROZ ZOIB z dnia 7 czerwca 2013 r. od decyzji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zachodniopomorskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa nr 6/13 z dnia 27 maja 2013 r., Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

uchyla
zaskarżoną decyzję w całości
i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Pan _____ technik budowlany posiada stwierdzenie przygotowania zawodowego do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie kierownika budowy i robót w specjalności konstrukcyjno-budowlanej.

Decyzja z dnia 19 grudnia 1994 r. uprawniała do:

- 1) kierowania, nadzorowania i kontrolowania budowy i robót, kierowania i kontrolowania wytwarzania konstrukcyjnych elementów budowlanych oraz oceniania i badania stanu technicznego w zakresie budynków i innych budowli o powszechnie znanych rozwiązaniach konstrukcyjnych z wyłączeniem linii, węzłów i stacji kolejowych, dróg oraz nawierzchni lotniskowych, mostów, budowli hydrotechnicznych i wodnomelioracyjnych,
- 2) sporządzania projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych budynków inwentarskich i gospodarczych, adaptacji projektów powtarzalnych innych budynków oraz sporządzania planów zagospodarowania działki związanych z realizacją tych budynków.

Pismem z dnia 18 stycznia 2012 r. Pan _____ złożył do ZOIB skargę na postępowanie kierownika budowy i wykonawcy Pana _____ Wskazał, że w styczniu 2008 r. podpisał z Panem _____ umowę na budowę domu jednorodzinnego przy ul. _____ w _____ Pan _____ był jednocześnie wykonawcą jak i kierownikiem budowy. Przedsiębiorstwo Budowlane _____ było głównym

wykonawcą od początku do końca budowy. Po zakończeniu prac we wrześniu 2009 r. zaczęły pojawiać się usterki i awarie. W kwietniu 2010 r. ze względu na niewłaściwy montaż zapadł się zbiornik bezodpływowy kanalizacji sanitarnej, ujawniając kolejne poważne błędy budowy. Po około 2 tygodniach zbiornik został wymieniony przez wykonawcę. Pomimo licznych próśb o naprawienie pozostałych usterek Pan nie usunął ich do dnia wniesienia skargi.

Pismem z dnia 3 lipca 2012 r. OROZ Zachodniopomorskiej OIIB wniósł do OSD o ukaranie w trybie odpowiedzialności zawodowej Pana , któremu zarzucił niedbałe sprawowanie funkcji kierownika budowy budynku przy ul. w poprzez:

- dopuszczenie do wybudowania ogrodzenia nieruchomości z naruszeniem elementarnych zasad sztuki budowlanej (brak zachowania podstawowych zasad wykonania betonu w warunkach obniżonych temperatur, brak izolacji przeciwwilgociowych fundamentu, nie zastosowanie odpowiednich zapraw do murowania ogrodzenia),
- dopuszczenie do wybudowania szafki z licznikiem energii elektrycznej niezgodnie z zasadami sztuki budowlanej (zbyt głębokie osadzenie szafki elektrycznej),
- zaniechanie w nadzorze budowy kominka na paliwo stałe, z którego w trakcie używania wydobywa się toksyczny zapach palonego plastiku,
- dopuszczenie do nieprawidłowości w wykonaniu zbiornika na ścieki i nawierzchni nad zbiornikiem, wskutek czego doszło do awarii zbiornika,
- dopuszczenie do niezgodnego z projektem (zbyt głębokiego) ułożenia pod łąwą fundamentową rur kanalizacji,
- brak nadzoru przy zabudowie studni wodomierzowej (przekazano inwestorowi studnię z uszkodzoną pokrywą),
- brak wykonania dokumentacji powykonawczej,
- nie przekazanie inwestorowi atestów materiałów użytych do wybudowania domu.

Pismem z dnia 24 kwietnia 2013 r. pełnomocnik Obwinionego wniósł do OSD ZOIB o umorzenie postępowania lub uznanie, że Pan nie jest winny zarzucanych czynów w zakresie niedbałego sprawowania funkcji kierownika budowy przy budynku przy ul. w . Wskazał, że wniosek o ukaranie dotyczy niedbałego sprawowania funkcji kierownika budowy budynku przy ul. 5, mimo że poszczególne zarzuty Rzecznika dotyczą budowy budynku przy ul. 6 i w tym zakresie zbierany jest materiał dowodowy.

Odpowiadając na powyższe OROZ w piśmie z dnia 7 maja 2013 r. poinformował OSD, że wniosek o ukaranie dotyczył Obwinionego, który pełnił samodzielną funkcję techniczną w budownictwie kierownika budowy na inwestycji: „Dwa budynki mieszkalne jednorodzinne z garażami, szczelnymi zbiornikami na nieczystości płynne oraz przyłączeniami infrastruktury technicznej” na jednej działce nr w . Pozwolenie na budowę (decyzja nr /2007 z dnia 21 lipca 2007 r.) było wydane dla dwóch budynków na działce nr z których jedno zostało nazwane jako „A” a drugi jako „B”. W czasie realizacji budowy budynkowi B przydzielono nr „6”. Obwiniony podjął się funkcji kierownika budowy dla całości inwestycji, czyli dla dwóch budynków z garażami i infrastrukturą. Dziennik budowy został wydany dla całości inwestycji. Pozwolenie na użytkowanie zostało wydane dla budynku „B” zakreślając konieczność wykonania pozostałego zakresu robót czyli budynku „A”, któremu nadano nr „5”. Wniosek o ukaranie dotyczy inwestycji realizowanej przez inwestora, w skład której wchodzi wykonany budynek „B” (6) i „A” (5), z czego budynek „B” jest już użytkowany. Skarga Pana oraz dokumentacja z postępowania wyjaśniającego dotyczy budynku „B”, czyli nr 6, zaś w treści wniosku o ukaranie znajduje się pomyłka literowa.

Decyzją nr 6/13 z dnia 27 maja 2013 r. OSD ZOIB umorzył w całości postępowanie

w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie Pana

W uzasadnieniu wskazał, że skarga Pana [imię] dotyczyła niedbałego wykonywania obowiązków kierownika budowy budynku przy ul. [ulica] 6 w [miasto]. Wniosek o ukaranie dotyczył niedbałego wykonywania obowiązków kierownika budowy budynku przy ul. [ulica] 5 w [miasto]. Z materiału dowodowego przedstawionego przez OROZ wynika, że wzywał on świadków w sprawie budynku przy ul. [ulica] 5, a materiał dowodowy był zbierany w odniesieniu do budynku przy [ulica] 6. Z dziennika budowy wynika, że w okresie pełnienia funkcji kierownika budowy przez Obwinionego został wybudowany w całości budynek „B” (nr 6) a w budynku „A” powstały tylko fundamenty. Dalszą budowę budynku „A” nadzorował inny kierownik budowy. W ocenie OSD wniosek złożony przez OROZ jest bezprzedmiotowy ponieważ dotyczy rzeczy, które się jeszcze się nie wydarzyły.

Pismem z dnia 7 czerwca 2013 r. OROZ ZOIB wniósł do KSD PIIB odwołanie od wydanej decyzji wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji.

Wskazał, że z przebiegu postępowania dowodowego w sprawie oraz z przebiegu prowadzonych przed OSD rozpraw wynika, że przedłożone dowody dotyczyły budynku na działce określonego w pozwoleniu na budowę jako budynek „B”. Całość postępowania dowodowego zarówno przed OROZ jak i przed OSD prowadzona była w pełnej świadomości Obwinionego jak i świadków co do przedmiotu postępowania i dotyczyła wykonanego i zgłoszonego do użytkowania budynku nr 6. Przeplatanie wzajemnej numeracji „5” i „6” nie ma merytorycznego znaczenia, ponieważ numeracja została nadana obiektom w terminie późniejszym w stosunku do pozwolenia na budowę i prowadzonego procesu budowy. Budynek oznaczony w projekcie zagospodarowania działki jako „A” po wybudowaniu przez innego inwestora ostatecznie otrzymał numer geodezyjny „8”.

Rozpatrując wniesione odwołanie KSD PIIB wskazuje, co następuje.

Postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie prowadzone jest na podstawie przepisów:

- ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016 z późn. zm.);
- ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz. U. z 2001, Nr 5, poz. 42 z późn. zm.);
- Kodeksu postępowania administracyjnego.

OROZ ZOIB wnosząc o ukaranie Pana [imię] wskazał, że chodzi o niedbałe wykonywanie funkcji kierownika budowy budynku przy ul. [ulica] 5 w [miasto]. W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania skierowanym do Obwinionego oraz w wezwaniu na przesłuchanie, OROZ także wskazał na budynek przy ul. [ulica] 5.

W piśmie z dnia 3 marca 2012 r. ustosunkował się do zarzutów Skarżącego i z treści jego pisma niewątpliwie wynika, że odnosi się do budynku nr 6, mimo, że odwołuje się do pisma Rzecznika w którym powołany jest budynek przy ul. [ulica] 5.

Podczas przesłuchania w dniu 15 marca 2012 r. Pan [imię] wskazuje, że budowę realizował w okresie od 8 stycznia 2008 r. do 18 marca 2009 r. co koresponduje z wpisem do dziennika budowy o terminie zakończenia budowy budynku „B” (nr 6).

Włączone do akt sprawy pismo Wodociągów Zachodniopomorskich Sp. z o.o. z dnia 9 grudnia 2009 r. dotyczy studzienki wodomierzowej w przy ul. 6.

Ekspertyza budowlana inż. dotyczy nieruchomości przy ul. 6.

Po otrzymaniu wniosku o ukaranie OSD w wezwaniach na rozprawę z dnia 30 października 2012 r. wskazywał na budynek przy ul. 5, jednak już w wezwaniach OSD z dnia 25 i 29 stycznia 2013 r. wskazywano, że chodzi o budynek przy ul. 6. podobnie w wezwaniach na rozprawę z dnia 25 lutego OSD wskazywał, że sprawa dotyczy budynku przy ul. 6 w

Powyższe wskazuje, że już w styczniu 2013 r. OSD skonstatował, mimo błędnego określenia numeru budynku przez OROZ, że postępowanie dotyczy kierowania budową budynku nr 6.

Według art. 7 K.p.a. w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

NSA w wyroku z dnia 19 maja 2010 r. I OSK 163/10 wskazał, że „art. 7 kpa statuuje dwie naczelne zasady postępowania administracyjnego tj. zasadę prawdy obiektywnej oraz tzw. słusznego interesu obywatela. Nakłada on na organy obowiązek podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Jego swoistym uzupełnieniem są wskazane przez kasatora przepisy art. 77 § 1 oraz 80 kpa. Stosownie do wymogów jakie przepisy te stawiają organy obowiązane są w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy, a na podstawie całokształtu tegoż materiału ocenić czy dana okoliczność została udowodniona. Z powyższych przepisów wynika, że obowiązek przeprowadzenia całego postępowania co do wszystkich istotnych okoliczności spoczywa na organach. W żadnym razie nie może on być przerzucony ani na stronę, ani tym bardziej na Sąd. Jeśli zatem strona przedstawia jakiś materiał dowodowy to organ ma obowiązek go ocenić. Mało tego ma obowiązek materiał ten uzupełnić jednakże tylko wtedy kiedy okaże się to konieczne”.

W wyroku z dnia 7 października 2011 r. (I OSK 1650/10) NSA wskazał, że „zarówno organ jak i sąd rozpoznający sprawę zobligowane są ocenić wartość dowodową operatu szacunkowego. Dotyczy to zarówno podejścia jak i metody i techniki szacowania przyjętej przez rzeczoznawcę majątkowego. Bowiem fakt, że ich wybór należy do rzeczoznawcy nie oznacza, że może on działać w sposób dowolny. Także w tym zakresie rzeczoznawca obowiązany jest uzasadnić swoje stanowisko. Podkreślić należy, że operat szacunkowy stanowi opinię biegłego, która podlega ocenie nie tylko pod względem formalnym, ale również materialnym. Organ rozpoznający sprawę ma nie tylko prawo, ale obowiązek zbadać przedłożony operat pod względem zgodności ze stosownym przepisem, ale również czy jest logiczny i zupełny. W przypadku zaś istniejących wątpliwości lub niejasności, winien żądać wyjaśnień lub uzupełnienia wyceny, a nawet zlecić wykonanie nowego operatu. Tylko bowiem operat szacunkowy spełniający zarówno warunki formalne, jak i oparty na prawidłowych danych dotyczących szacowanych nieruchomości, właściwym doborze nieruchomości podobnych oraz właściwym wychyceniu cech różniących te nieruchomości od nieruchomości wycenianej i właściwym ustaleniu współczynników korygujących, może stanowić podstawę rozstrzygnięcia sprawy”.

W wyroku jest mowa o operacie szacunkowym, jednak teza wyroku ma pełne zastosowanie do sporządzonego przez OROZ wniosku o ukaranie. Jeżeli OSD miał określone wątpliwości powinien je wyjaśnić. Wprawdzie OROZ wyjaśnił w piśmie z dnia 7 maja 2013 r., że całe postępowanie dotyczyło budynku nr 6, jednak OSD nie uwzględnił tych wyjaśnień. Trzeba jednak podkreślić, że to OSD jest organem rozstrzygającym o odpowiedzialności zawodowej

w budownictwie, OROZ jest jedynie oskarżycielem. To na OSD spoczywa przede wszystkim obowiązek prawidłowego prowadzenia postępowania z uwzględnieniem wszelkich reguł prowadzenia postępowania dowodowego i oceny zebranych dowodów.

W wyroku z dnia 10 listopada 2010 r. WSA w Szczecinie (I SA/Sz 641/10) wskazał, że „swobodna ocena dowodów, aby nie przerodziła się w samowolę, musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, tj. po pierwsze - opierać się należy na materiale dowodowym zebrany przez organ, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisach prawa. Po drugie ocena powinna być oparta na wszechstronnej ocenie całokształtu materiału dowodowego i po trzecie - organ powinien dokonać oceny znaczenia i wartości dowodów dla toczącej się sprawy, z zastrzeżeniem ograniczeń dotyczących dokumentów urzędowych, które mają na podstawie art. 76 § 1 KPA szczególną moc dowodową. Organ może odmówić wiary określonym dowodom, jednakże dopiero po wszechstronnym ich rozpatrzeniu, wyjaśniając przyczyny takiej ich oceny. W końcu, po czwarte - rozumowanie, w wyniku którego organ ustala istnienie okoliczności faktycznych, powinno być zgodne z zasadami logiki”.

Natomiast w wyroku NSA z dnia 27 sierpnia 2010 r. (II OSK 1131/10) Sąd stwierdził, że „wprawdzie, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 KPA), to obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie jest wszechstronne wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy. To na nim w toku postępowania wyjaśniającego spoczywa powinność podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Jest to bowiem warunek sine qua non prawidłowego, a więc zgodnego z istniejącym stanem faktycznym i obowiązującymi przepisami prawa, rozstrzygnięcia sprawy. Jednakże z zasady tej wynika, że na organach prowadzących postępowanie spoczywają dwa obowiązki: po pierwsze - określenia z urzędu, jakie dowody są niezbędne dla ustalenia stanu faktycznego i - po drugie - obowiązek przeprowadzenia niezbędnych dowodów (z urzędu lub wskazanych przez stronę). Wskazane obowiązki organu nie przeczą jednakże tezie, że w postępowaniu administracyjnym ciężar przeprowadzenia dowodu spoczywa na tym, kto z określonego faktu wywodzi dla siebie skutki prawne. Inne rozumowanie prowadziłoby bowiem do absurdalnego wniosku, że organ prowadzący postępowanie ma najpierw zgromadzić i przeprowadzić dowody potwierdzające wystąpienie okoliczności faktycznych świadczących o jakimś zdarzeniu prawnym, a następnie poszukać i przedstawić dowody na obalenie tej tezy”.

Także w wyroku z dnia 5 sierpnia 2010 r. (I OSK 1366/09) NSA wskazał, że „w świetle art. 7 KPA w toku postępowania wyjaśniającego organ administracji ma obowiązek podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Jest to bowiem warunek sine qua non prawidłowego, a więc zgodnego z istniejącym stanem faktycznym i obowiązującymi przepisami prawa, rozstrzygnięcia sprawy. Na organach prowadzących postępowanie spoczywają zatem dwa obowiązki: po pierwsze, określenia z urzędu jakie dowody są niezbędne dla ustalenia stanu faktycznego i - po drugie - obowiązek przeprowadzenia niezbędnych dowodów (z urzędu lub wskazanych przez stronę)”.

W sprawie II SA/Wr 331/09 stwierdzono, że „w postępowaniu administracyjnym nie obowiązuje formalna teoria dowodowa, według której daną okoliczność można udowodnić wyłącznie przy pomocy takiego, a nie innego środka dowodowego, ani też zasada, że rola organu orzekającego to rola biernego podmiotu oczekującego na dowody zaoferowane przez stronę. Wręcz przeciwnie, rządząca postępowaniem administracyjnym zasada oficjalności (art. 7, art. 75 KPA) wymaga, by w toku postępowania organy administracji publicznej podejmowały wszelkie kroki niezbędne do wyjaśnienia i załatwienia sprawy i dopuszczały jako dowód wszystko, co może przyczynić się do jej wyjaśnienia, a nie jest sprzeczne z prawem, a więc by z urzędu przeprowadzały dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy”.

W podobnym tonie wypowiedział się WSA w Lublinie (II SA/Lu 459/09) stwierdzając, że „zaniedbanie organu administracji publicznej, polegające na niedopełnieniu obowiązku zgromadzenia pełnego materiału dowodowego, jak również uproszczona ocena zebranego materiału dowodowego jest wadą postępowania uzasadniająca uchylenie decyzji administracyjnej wydanej w wyniku takiego zaniedbania. Organ obowiązany jest bowiem rozpatrzyć nie tylko poszczególne dowody z osobna, ale wszystkie dowody w powiązaniu ze sobą. Obowiązki te ciążyą zarówno na organie pierwszej, jak i drugiej instancji”.

Powyższe wskazuje, że wniosek o ukaranie powinien zostać oceniony zgodnie z zasadami oceny dowodów, zwłaszcza w odniesieniu do innych zebranych dowodów. Nie ulega wątpliwości, że pomimo błędnego wskazania budynku przez OROZ całe postępowanie, co słusznie podnosi OROZ w odwołaniu, odnosiło się i koncentrowało na budowie budynku nr 6 „B”. Budowy tego budynku dotyczyły zeznania stron i świadków.

W związku z powyższym zastosowania przez OROZ art. 105 K.p.a. było w niniejszej sprawie wadliwe.

W wyroku NSA z dnia 26 czerwca 2012 r. (II OSK 481/11) NSA wskazał, że „bezprzedmiotowość postępowania może wynikać z braku przesłanek podmiotowych (brak uprawnionego podmiotu wskutek jego śmierci lub utraty przez niego zdolności do nabycia uprawnień o charakterze osobistym) lub też braku przesłanek przedmiotowych (nie ma przedmiotu rozpoznania). Umorzenie postępowania zamyka drogę do konkretyzacji praw lub obowiązków stron i jako rozstrzygnięcie procesowe jest odstępstwem od podstawowego celu postępowania administracyjnego, czyli załatwienia sprawy przez wydanie decyzji rozstrzygającej sprawę co do istoty. Oba wyżej przedstawione sposoby załatwienia sprawy nie są względem siebie konkurencyjne, gdyż inne są podstawy wydania decyzji odmownej (merytoryczno-negatywnej), a inne decyzji umarzającej postępowanie”.

Również w wyroku WSA w Opolu (II SA/Op 6/12) Sąd stwierdził, że „postępowanie można zakwalifikować jako bezprzedmiotowe, gdy sprawa indywidualna nie podlegała i nie podlega załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej. Jeżeli zatem żądanie strony (art. 61 § 1 KPA) nie dotyczy sprawy podlegającej rozstrzygnięciu co do istoty przez organ administracji, postępowanie administracyjne wszczęte takim żądaniem, jako bezprzedmiotowe winno ulec umorzeniu na podstawie art. 105 § 1 KPA”.

W niniejszej sprawie z całą pewnością nie występuje bezprzedmiotowość postępowania. Z wnioskiem o ukaranie wystąpił uprawniony podmiot - OROZ pełniący rolę oskarżyciela w sprawach odpowiedzialności zawodowej w budownictwie. Stroną tego postępowania jest Obwiniony – kierownik budowy, który według twierdzeń OROZ dopuścił się wskazanych we wniosku uchybień w trakcie kierowania budową u inwestora Pana . Rolą organu (OSD) jest więc dokładne ustalenie stanu faktycznego sprawy i dokonanie konkretyzacji norm dotyczących odpowiedzialności zawodowej w budownictwie poprzez odpowiedź na pytanie, czy Obwiniony rzeczywiście dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów i czy może to skutkować jego odpowiedzialnością zawodową w budownictwie.

Według art. 138 § 1 i 2 K.p.a. Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Przepis art. 138 § 2 pozwala organowi odwoławczemu na wydanie decyzji kasacyjnej, jeżeli decyzja organu I instancji została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Niewątpliwie decyzja OSD została wydana z naruszeniem przepisów art. 7, 77, 80 i 105 K.p.a. dotyczących wszechstronnej i całościowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Konieczny do wyjaśniania zakres sprawy dotyczy właśnie ustalenia stanu faktycznego oraz dokonania oceny dowodów czyli rozpatrzenia materiału dowodowego. Wobec błędnego zastosowania art. 105 K.p.a. OSD w ogóle nie ustalał stanu faktycznego ani nie dokonywał oceny dowodów.

Organ odwoławczy nie może po raz pierwszy ustalić stanu faktycznego i rozpatrzyć zebranych dowodów, ponieważ strona zostałaby pozbawiona jednej instancji rozpoznawania sprawy w tym zakresie. W prawdzie sprawa przeszłaby formalnie przez dwie instancje, ale materialna ocena dowodów dokonałaby się jedynie w II instancji. Stanowiłoby to naruszenie art. 15 K.p.a.

W wyroku WSA z dnia 3 lutego 2012 r. (I SA/Wa 1411/11) Sąd wskazał, że idea zasady dwuinstancyjności sprowadza się do obowiązku dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy zarówno w zakresie ustalenia stanu faktycznego, wskazania dowodów, oceny tych dowodów oraz rozważań prawnych, które mają w tej sprawie zastosowanie.

Podobnie wskazał NSA w sprawach I OSK 2086/10 i II OSK 672/10 stwierdzając, że

1) postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, a zatem organ odwoławczy i postępowanie, które przed nim się toczy, nie może zastępować postępowania przed organem pierwszej instancji. Postępowanie odwoławcze jest postępowaniem weryfikującym rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i ewentualnie w niezbędnym zakresie uzupełniającym materiał dowodowy zgromadzony przed organem niższej instancji. Nie może więc ono wchodzić w rolę postępowania administracyjnego ogólnego załatwiającego sprawę strony, ponieważ naruszałby to prawo strony do rzetelnej kontroli rozstrzygnięć organów niższego rzędu,

2) właściwe zachowanie zasady dwuinstancyjności postępowania wymaga nie tylko podjęcia dwóch kolejnych rozstrzygnięć przez stosowne organy, ale konieczne jest aby rozstrzygnięcia te zapadły w wyniku przeprowadzenia przez każdy z tych organów postępowania merytorycznego, tak by dwukrotnie oceniono dowody, przeanalizowano wszystkie argumenty.

Powyższe orzeczenie jasno wskazuje, że zachowanie zasady dwuinstancyjności oznacza wnikliwie i zgodne z przepisami rozpatrzenie jej w każdej instancji.

W związku z powyższym KSD PIIB na podstawie art. 138 § 2 uchyła zaskarżoną decyzję i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Rozpatrując sprawę ponownie OSD powinien właściwie ustalić stan faktyczny sprawy oraz wszechstronnie ocenić zebrany w sprawie materiał dowodowy. OSD powinien również zbadać, czy w sprawie nie doszło do przedawnienia. Przed wydaniem pozwolenia na użytkowanie PINB dokonywał bowiem kontroli przedmiotowej inwestycji.

Pouczenie

Niniejsza decyzja jest ostateczna w toku instancji.

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może ją zaskarżyć za pośrednictwem Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie ul. Jasna 2/4, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Członkowie składu orzekającego:

Tadeusz Łuka – Przewodniczący

Stanisław Dołęgowski – Sprawozdawca

Józef Pączek

Maria Mleczek-Król

Ryszard Skiba

Otrzymują:

1. Obwiniony Pan
2. Pełnomocnik Obwinionego radca prawny
3. Pełnomocnik Obwinionego adwokat
4. OROZ Zachodniopomorskiej OIIB
5. OSD Zachodniopomorskiej OIIB
6. KSD a/a.

~~POSTANOWIENIE/GRZECZENIE/DECYZJA~~ Nr 14/13
z dnia 10.07.13r. jest prawomocne(a) od dnia 16.08.13r.